

TEN ROOMS OF THE MIND

INSTINCT

Direction

GILLETTE இயல்புக்கம்

திசை

மனத்தின் பத்து அறைகள்

நம்மில் ஒவ்வொருவரும் ஒருபோதும் தேர்ந்தெடுக்காமலேயே குடியிருக்கும் ஒரு வீடு இருக்கிறது.

அதற்கு முகவரி இல்லை. எந்த வரைபடத்திலும் அது இல்லை. ஆனாலும் நாம் உண்மையாக வாழ்ந்த எந்த இடத்தையும்விட அதை நன்றாக அறிவோம். உள்ளே பத்துக் கதவுகள் இருக்கின்றன.

சிலவற்றை உணராமலேயே ஒவ்வொரு நாளும் திறக்கிறோம்.

மற்றவற்றை, அவற்றுக்கும் நமக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்தபடி, பூட்டியே வைத்திருக்கிறோம்.

பிறகு, நாமே கட்டாத, ஆனாலும் எப்படியோ நமக்குள் சுமந்து செல்லும் அறைகளும் இருக்கின்றன. இது ஒரு கோட்பாடு அல்ல.

அலமாரியில் தூசு படிந்து கிடக்கும் ஓர் உளவியல் கையேடும் அல்ல.

இந்தப் பத்து அறைகளின் ஊடே, பல நேரங்களில் தான் எங்கே இருக்கிறோம் என்று தெரியாமலேயே, ஒவ்வொன்றாக நடந்து சென்ற ஒரு மனிதனின் கணக்கு இது; இப்போது தோள்களில் இன்னும் சில ஆண்டுகளுடன், அவற்றைத் தான் அனுபவித்தபடியே துல்லியமாக விவரிக்க அவன் முயல்கிறான்.

பத்துக் கதவுகள்.

அனைத்தையும் நான் திறந்தேன்.

சிலவற்றை ஆர்வத்துடன்.

சிலவற்றைத் தயக்கத்துடன்.

சிலவற்றைத் திரும்பிச் செல்ல ஏற்கெனவே மிகவும்
தாமதமாகிவிட்டபோது மட்டுமே.

இந்த அறைகள் பழக்கமானவையாகத் தோன்றினால், அவை என்
கதையைச் சொல்வதால் அல்ல.

எங்கோ ஆழத்தில், அவை உங்கள் கதையையும் சொல்வதால்தான்.

Ferdinando

இயல்புக்கம் – திசை

அந்தத் தருணம் வந்தபோதெல்லாம், நான் ஒரு நாற்சந்தியில்
நிற்குகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

மனம் மௌனமாக இருந்தது.

தர்க்கம் இல்லை.

கணக்கீடுகள் இல்லை.

உத்தி இல்லை.

உடல் மட்டுமே.

இடப்பக்கமாக ஒரு சிறு சாய்வு.

எங்கே விழும் என்று தெரியாமல் காற்றைப் பின்தொடரும் ஓர்
இலையைப் போல.

இயல்புக்கம் ஒரு தொன்மையான பகுதியிலிருந்து வருகிறது என்று
கற்றுக்கொண்டேன்.

சொற்களைவிடப் பழமையானது.

நாம் சுமக்கக் கற்றுக்கொண்ட அச்சங்களைவிடப் பழமையானது.

அது ஏற்கெனவே அங்கே இருந்தது.

பள்ளிக்கு முன்பே.

கல்விக்கு முன்பே.

குணத்திற்கு முன்பே.

இயல்புக்கம் நம் வீட்டின் முதல் குடியிருப்பாளர்.

அது இருப்பதையே நாம் மறந்துவிடும்போதும் வாடகையைத் தொடர்ந்து செலுத்திக்கொண்டிருப்பது அதுதான்.

அது பேசுவதில்லை.

அது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

அது விளக்குவதில்லை.

அது உடன் வருகிறது.

என் வாழ்க்கையை மாற்றிய முடிவுகளில் பல இப்படித்தான் பிறந்தன.

சான்று இல்லாமல்.

உத்தரவாதங்கள் இல்லாமல்.

சாட்சிகள் இல்லாமல்.

ஓர் உணர்வு.

அதற்கு மேல் எதுவும் இல்லை.

ஆனாலும், திரும்பிப் பார்க்கும்போது, அது போதுமானதாக இருந்தது என்று என்னால் காண முடிகிறது.

ஏனென்றால் இயல்புக்கத்திற்கு எதிர்காலம் தெரியாது.

அதற்கு நம் உண்மை தெரியும்—உடலுக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்த நிலையில், அறிவு அடைய முயன்று பல ஆண்டுகளைச் செலவிடக்கூடிய உண்மை.

அதை நாம் உண்மையாகக் கேட்கும்போது, பாதை எங்கே செல்கிறது என்று கேட்பதை நிறுத்துகிறோம்.

நடக்கத் தொடங்குகிறோம்.

பிரச்சினை இயல்புக்கம் தவறும்போது அல்ல.

அதை ஒருபோதும் கேட்கவில்லை என்று நாம் பாசாங்கு
செய்யும்போதுதான் பிரச்சினை.

ஏனென்றால் அப்போது நம் பொறுப்புகளைச் சுமக்க
வேறொருவரைத் தேடத் தொடங்குகிறோம்.

ஒரு பெற்றோர்.

ஓர் ஆசிரியர்.

ஒரு முதலாளி.

ஓர் அரசாங்கம்.

ஒரு விதி.

நமக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்ததைக் கேட்க மறுத்தால், பழி சுமத்த
எப்போதும் வேறொருவரைக் கண்டுபிடிப்போம்.

இதுதான் மனிதகுலம்.

ஒரு முடிவெடுப்பதைவிடத் தன்னைத் தானே காட்டிக்கொடுக்க
கிட்டத்தட்ட எப்போதும் தயாராக இருப்பது.

Ferdinando